

‘Maron verstaat de kunst om hangen en wurgen te beschrijven in een zeer directe maar ook respectvolle toon, zonder platitudes. Vanaf het begin neemt ze je mee in een duizelingwekkende rollercoaster. Ik moest het boek af en toe wegleggen om op adem te komen.’
Crimezone

‘Wie van Heleen van Royen houdt, kan in haar handjes knijpen.’
Cosmopolitan

‘Maron kan zich moeiteloos meten met de grote namen onder de Nederlandse thrillerschrijfsters.’ *Noordhollands Dagblad*

‘Isa Maron is en blijft de koningin van de erotische fictie.’
VrouwenThrillers.nl

Isa Maron woont in Amsterdam, waar ze een gezellig druk leven leidt met haar man en vier zonen, en actief is als ondernemer. *Passiespel* werd uitgeroepen tot beste Vrouwenthriller van 2008. Vervolgens verschenen van haar de succesvolle thrillers *Verboden verleden* en *Schaduwkant*. Momenteel werkt Isa aan haar vierde thriller die in het voorjaar van 2014 verschijnt. Wil je op de hoogte blijven van het werk van Isa Maron? Like dan haar facebookpagina www.facebook.com/isamaronwelkom of ga naar www.isamaron.nl

Van deze auteur verschenen ook

Verboden verleden

Vrij zwemmen

Schaduwkant

ISA MARON
PASSIESPEL

Uitgeverij Mistral, Amsterdam 2013

Copyright © 2008 Isa Maron
Copyright © 2012 uitgeverij Mistral, Amsterdam
Omslagontwerp Mariska Cock
Omslagbeeld © Arcangel Images
Typografie en zetwerk Perfect Service

ISBN 978 90 499 5387 4
NUR 305

Mistral is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

www.uitgeverijmistral.nl
www.isamaron.nl
www.twitter.com/Mistral_boeken
www.facebook.com/uitgeverijmistral

Dit boek is ook leverbaar als e-book:

ISBN 978 90 499 5388 1

Proloog

Hoe kan ze het vergeten zijn? Ze sluit haar ogen en probeert zich te concentreren. Als er iets is wat ze in alle omstandigheden kan, dan is het logisch nadenken, haar verstand gebruiken. Niet opgeven nu. Ze knijpt haar ogen zo hard dicht dat ze haar hartslag onregelmatig ziet flitsen, als een lamp met kortsluiting. Kijken is beter. Er branden alleen kaarsen, maar toch kan ze de lichamen goed zien. Iemand kermt. De armen van de vrouw naast haar zijn paars en het touw rond haar eigen polsen knelt verschrikkelijk. Ze probeert haar hoofd weg te draaien en draagt zichzelf op aan iets leuks te denken.

Italië. Ze maakt een zandkasteel naast haar moeder, haar broers spelen verderop in zee. Vader, rechtop in zijn strandstoel, bladert door een stapel papieren. Alles klinkt ver weg hier: het hoge geluid van roepende kinderen, het krijsen van de meeuwen, de golven die tevreden zuchtend omslaan op het zand. Haar rug gloeit onder de felle zon en in haar nek kriebelt een lichte bries. Het zand is koel en gewillig onder haar handen. Dit is het allermooiste kasteel, zelfs mooier dan dat van gisteren. Mama heeft met haar vinger poorten getekend in de aangedrukte muren en zelf heeft ze met een stokje hoge ramen uitgekrabd. Frits en Leo laten zich naast haar vallen en een golf zand spat over haar benen. De jongens willen ijs, een hoorn met twee bolletjes van het eethuisje aan de kade.

God, de pijn! Ze wil haar rug strekken maar kan zich niet omhoogduwen; haar armen zijn vastgebonden aan zware kettingen die van het hoge plafond hangen. Ze zit op een schommel, doodstil. Dit spel moet ze winnen. Doorzetten, rustig blijven, niet nadenken, vooral niet verkrampen. De kunst is weggaan, diep ademen en vertrekken. Ze kan dit; vroeger als tiener kon ze het, en waarom dan

nu niet? Waar is hij gebleven? Ze wil hem iets zeggen, iets belangrijks. De spieren van haar armen en benen spannen zich, alsof ze een eigen wil hebben, alsof ze niet kunnen geloven dat ze machteloos zijn. Het is koud in de grote ruimte en toch heeft ze het benauwd. Hij moet haar losmaken. Onmiddellijk. Er is iets wat ze zich probeert te herinneren.

Ze kijkt naar haar vader. Zijn ogen verstopt hij achter een gouden zonnebril met zwarte glazen. In zijn witte hemd lijkt hij op een piloot die verdwaald is hier op het strand. Mag het, mogen we ijs, pap? Citroen. Fris zuur dat ruimte maakt in je mond, voor een glas koud water en voor een lach. Ze heeft steentjes bij elkaar gezocht om de kasteelmuren met een rand kiezels te beschermen. Onderaan een rij bruine, dan een rij roze en daarboven lichtgeel. Haar vader kijkt niet naar haar kasteel. Mama's ogen zijn blauw. Als ze naar haar kijkt, tovert ze plooitjes in haar gezicht, haar mond tussen haakjes, een verborgen kus. Moeder rekt zich loom uit, bukt naar de strandtas en pakt haar portemonnee.

Ze probeert rustig en diep te ademen om haar lichaam onder controle te houden. De ijzeren stangen van de schommel drukken hard en ontoegeeflijk tegen haar bovenbenen. Haar enkels zijn strak aan elkaar gesnoerd. Toch kan ze haar voeten een beetje draaien; ze spreidt haar tenen. Ze lacht en uit haar neus ontsnapt een druppel snot, die langzaam naar de hoek van haar mond glijdt. Ineens kan ze alles loslaten, totaal ontspannen. Haar lichaam gloeit, haar huid strekt zich uit, tussen de touwen door naar de ruimte om haar heen, om meer te voelen, elke sensatie te vergroten en door te geven aan haar hersenen, die als antwoord warme golven door haar lijf sturen. Wat is het toch dat ze zich probeert te herinneren?

Het zeewater is vies. Warm en zout. Ze moet nou eens niet vergeten haar mond dicht te houden. Ze wil haar ijsje. Meteen, want de smaak is walgelijk. Mama gaat haar bolletje citroen halen bij het kraampje aan het eind van het strand, aan de andere kant van de weg, voorbij de witte parasols. Haar broers lopen mee. Ze kijkt ze na vanachter haar zandkasteel. Ze worden zo klein dat ze daar wel in zouden passen.

Om haar heen wordt het steeds donkerder. Ze weet dat ze er zijn. Ze ruikt het zweet. Ze hoort het ademhalen, het bewegen, het kreunen. Ze knijpt haar ogen stijf dicht en opent ze weer. Alles is wazig. Het is benauwd. En ze is moe. Heel moe.

Ze kon natuurlijk nog terug. Met twee handen greep ze het stuur vast, ze zoog haar longen vol lucht. Wat een onzin om uitgerekend nu te aarzelen. Dan had ze beter eerder kunnen stoppen. Durf, daar ging het om. Om iets bijzonders te doen was altijd moed nodig. Ze ademde langzaam uit.

De wagen parkeerde ze langs de smalle weg, naast een zwarte plas regenwater en een paar omgevallen boomstammen. Wat waren die vakantieparken toch somber als het donker was en regende. In de folders was het altijd zomer. Ze stapte uit, bleef naast de bestuurdersstoel staan en zag haar lichaam uit het leer van de bekleding verdwijnen. Laatst had een vriendin tegen haar gezegd dat ze meer doorzettingsvermogen moest hebben, haar ambitie meer moest tonen. Het was goed bedoeld, maar het had haar mateloos geïrriteerd. Niet dat ze daar iets van had laten merken natuurlijk. Ze griste de sporttas van de achterbank en sloeg het portier hard dicht.

Het pad was smal en onverlicht, regenwater druppelde van de bomen. De nazomer was dit jaar wel heel snel omgeslagen in herfst en de buitenlucht had al dat scherpe randje van de naderende kou. Het vakantiehuisje stond een meter of zes van de weg. Het was een vrijstaande bungalow, net zo'n type als vorig jaar met de kinderen, de groezelige witte gevel groen gevlekt door overvloedig regenwater. Toen was het mei geweest, en warm. Met kleine passen liep ze naar de voordeur, haar voetstappen maakten haast geen geluid op de bemoste stenen. Halverwege het pad stopte ze en ze keek of ze een teken van leven zag, maar het huisje was stil en donker. Een druppel viel op haar wang, trok een koude streep over haar kaak en verdween in haar hals. Ze liep door.

Met ingehouden adem stond ze in de portiek. Ze bracht haar vuist omhoog om aan te kloppen, maar raakte de deur niet, omdat die net op dat moment openzwaaide. Het halletje was donker, waardoor ze hem niet goed kon zien. Hij was lang, ongeveer één meter negentig, had brede schouders, kort donker haar en hij droeg een zwarte coltrui en een donkere broek. De foto leek te kloppen. Toen ze de mail had ontvangen was ze getroffen door zijn knappe gezicht en peinzende uitdrukking. Vanaf dat moment besepte ze dat het toch echt kon: iemand ontmoeten die interessant genoeg was voor veel meer dan een glas wijn drinken. Dit was hem dan, eindelijk.

‘Hallo,’ zei ze en ze liet de voorzichtige glimlach snel van haar gezicht glijden. Hij antwoordde niet, maar stapte opzij om haar binnen te laten, nam haar tas en liep de kamer in. Ze hing haar lange zwarte jas aan de kapstok, streek met haar handen even over de vochtige stof en liep het halletje door. Hij was niet in de woonkamer. De gordijnen waren dicht en er brandden kaarsen. De haard gloeide oranje in de hoek van de kamer. Ze herkende de donkergroene bank, de lage grenen tafel, het televisiemeubel. Joep had toen zijn xbox meegenomen en Anne haar nieuwe wκ-voetbal. Niet aan denken nu.

Achter haar hoorde ze een deur dichtgaan. Ze draaide zich om. Hij stond in het gangetje naar de slaapkamers en bestudeerde haar. Ze had zich zo neutraal mogelijk, maar wel vrouwelijk gekleed. Een zwart truitje, een golvend rokje tot op de knie, een zwarte panty en net niet te hoge pumps. Haar haar had ze los gelaten, hoewel ze het liever in een staart of in een klem droeg.

Ze had de neiging om zich netjes aan hem voor te stellen, maar hij keek zo streng en ontoegankelijk dat ze dat niet durfde. Was dit onderdeel van zijn spel? Hij testte haar natuurlijk, of ze wel initiatief durfde te nemen, hoe zeker ze was van zichzelf. Ze wilde net haar hand naar hem uitsteken, toen hij de fauteuil opzieschoof.

‘Eerst drinken we wat,’ zei hij. ‘Kom zitten. Hier.’

Even bleef ze staan, terwijl hij op de grond ging zitten, zijn lange benen onder zich vouwend. Hij pakte de fles wijn die klaarstond. Op de vloerbedekking naast hem zaten vlekken. Frisdrank. Of koffie,

thee, modder. God weet wat daar tussen de vezels zat, die vakantiehuisjes roken niet voor niets altijd naar zweetvoeten. Ze ging naast hem zitten. Het was beter om gewoon af te wachten, dan kon ze niets verkeerd doen, hem niet afstoten door iets raars te zeggen. Geconcentreerd schonk hij de wijn in geslepen kristallen glazen, die zwaar en arrogant op de grenen salontafel stonden en waarvan de kelk was gegraveerd met een Chinees aandoend teken in een cirkel. Hij gebaarde dat ze haar wijn kon pakken en nam zelf, zonder zijn blik van haar af te halen, een slok.

Zijn ogen waren helder, groen of grijs. Hij had lange, donkere wimpers die zijn irissen lichter maakten. Zijn blik viel door haar ogen rechtstreeks in haar maag, waar hij onrustig heen en weer bleef fladderen. Ze bestudeerde zijn woeste haren, de vlagen grijs bij zijn slapen, zijn rechte neus en iets scheve mond. Zijn gelaatstrekken waren fijn maar verweerd, en hoewel er rond zijn lippen een vage glimlach hing, stonden zijn ogen ernstig. Ze rilde onzichtbaar en blikte weg. Toen ze haar hoofd weer ophief, zag ze dat hij haar nog steeds bestudeerde. Ze glimlachte, maar hij lachte niet terug.

Het was zo gemakkelijk om iets stoms te doen, zelfs een klein gebaar kan al afstotelijk zijn. Of een geur. Ze had een heel klein beetje Chanel 5 opgedaan, waarvan iedereen zei dat het bij haar zo lekker rook. Misschien viel ze gewoon tegen. Snel dronk ze haar glas leeg, waardoor ze wat ontspande. De wijnfles stond naast haar lege glas, maar ze durfde zichzelf niet bij te schenken.

‘Heb je iets gegeten?’ vroeg hij.

‘Een boterham.’

‘Ik zal iets voor je maken. Maar eerst moet je iets voor me doen. Ga eens staan – iets naar achteren – goed.’

Hij bleef haar maar aanstaren en toch was het onmogelijk om te zien wat hij dacht. Ze vouwde haar vingers in elkaar en keek in het kommetje van haar handen.

‘Je ziet er mooi uit. Maar ik wil graag dat je de kleren aandoet die ik voor je uitgezocht heb. Ze liggen klaar in de achterste slaapkamer. Ga maar.’

Opgelucht liep ze het gangetje in, even verlost van zijn doorringende blik. Hij wilde doorgaan. Dat was goed. En nu niet verder nadenken, spoorde ze zichzelf aan, gewoon doen. De deur van de slaapkamer stond op een kier. Ze deed het licht aan. Net zo'n kamertje als ruim een jaar geleden. Ze hadden toen de nachtkastjes weggezet en de bedden uit elkaar geschoven, zodat de kinderen een eigen plek hadden.

Op het bed lagen een jurkje, twee zwarte kousen, een minuscule string en een halve beha die alleen de onderkant van de borsten steunt. Goed gekozen, dit zou haar passen.

Bewegingloos bleef ze staan. Ze kon zo tien redenen bedenken om weg te gaan. Aarzelend liep ze naar het raam en opende het. Koele lucht golfde de kamer in, tussen de bomen door zag ze het licht van de lantaarn bij de weg. Het park leek verlaten.

Ze liep naar het bed en kleedde zich uit. Hoewel de kou haar huid prikkelde, nam ze de tijd om zichzelf in de spiegel tussen de kledingkasten te bekijken. Slank, blond haar, blauwe ogen en een bleke huid die naar sproeten neigde. Ze was een mooie vrouw, geen type fotomodel, maar op een alledaagse manier knap. Ze zag er fit en gezond uit, en ze was trots op haar borsten en buik, waaraan je eigenlijk niet kon zien dat ze kinderen had gekregen. Maar met haar billen en bovenbenen was ze minder tevreden. Ze haalde haar vingers door haar haren, stak haar kin omhoog en lachte naar haar spiegelbeeld.

De string kriebelde. De halve beha paste precies, al had ze de neiging om hem omhoog te trekken tot over haar blote tepels. De raffijne stof van het donkere jurkje viel glad tegen haar huid. Het model had iets feestelijks. Spaghettibandjes om haar schouders, het décolleté laag uitgesneden. Voor een gewoon feestje was het veel te kort en te doorschijnend. Ze ging op het bed zitten om de enkelbandjes van haar schoenen weer vast te gespen en pas toen ze haar zenuwen onder controle had liep ze naar de deur.

Het onweer had de hele dag dreigend in de lucht gehangen. De ramen van de kroeg waren omhooggetrokken, maar van buiten kwam geen verfrissing. Olga keek naar de zwarte lucht boven het water, meer dan naar haar vroegere studiegenoten. Ze wachtte op de bliksem.

De gasten van het café praatten steeds harder en het leek alsof de spanning van de dag zich uitgerekend hier verzamelde. Straks barstte het noodweer los in deze rokerige ruimte en zouden er lichtflitsen tussen de lichamen heen en weer knetteren terwijl de dj vanachter zijn draaitafel oorverdovende techno zou laten horen bij wijze van donder.

Olga voelde een druppel zweet over haar rug rollen. Ze keek naar Yvon, die wat verveeld naast haar stond. En naar Sandra, stralend in het midden. Ineens leek het alsof de vrouwen willekeurig van de straat waren geplukt en hier zomaar bij elkaar aan de bar waren gezet. De reünie – altijd op de eerste zondag in juli – maakte de verschillende richtingen die hun levens genomen hadden elk jaar weer duidelijker.

‘Wie heeft er nog iets sexy’s gedaan de afgelopen tijd?’ kirde Sandra. Ze was, in de voortdurende worsteling met haar gewicht, nu in een slanke periode en stond in een felrode jurk op zilveren hakken naast de bar. ‘Iemand nog een spannend jurkje gekocht ergens? Leuk weekendje weg geweest? Wij waren laatst in Domburg. Héél romantisch.’

De dj achter in de kroeg knoopte zijn hawaiïhemd open en draaide het geluid harder.

‘Zeij sexy?’ vroeg Yvon. ‘Seks? Als in vaatwasser uitruimen, was

draaien, tanden poetsen, even klaarkomen? Bij ons—

‘Zit ’m in de naam,’ overstemde Christine haar. ‘Thijs! Dan krijg je dat. En die van mij had nog een kleine ook.’

Gegier. Om verstoten minnaars is het goed lachen, dacht Olga. Als je zeker weet dat ze niet terugkomen. Laatst had ze een stuk in de krant gelezen over de massa dertigers die ontevreden zijn over hun seksleven. ‘Je bent niet alleen,’ wilde ze tegen Yvon zeggen. ‘Het halve schoolplein wanhoopt bij de herinnering aan verse seks.’ Ze wilde graag van haar vriendinnen van vroeger weten of zij erin slaagden hun relatie sprankelend te houden. ‘Dodelijk, die routine,’ zei ze. ‘Werk, muzikles, tienminutengesprek, tienminutenseks, steeds diezelfde kerel.’

Alleen Yvon reageerde. ‘Midlife routine-erotiek,’ mompelde ze.

‘Onontkoombaar,’ zei Olga. ‘Toch?’

‘Nee, dan Oscar,’ zei Christine met een schelle stem. Gemopper op een ex ging bij haar stevast gepaard met een lofzang op haar nieuwste vriend. ‘Tegenwoordig heb ik niets te klagen.’ Met een snelle beweging van haar pink verbande ze een lok pluizig bruin haar uit haar gezicht.

Het werd drukker in het café. Sandra vertelde over haar uitje in Domburg. Olga voelde de rug van de man achter haar gloeien, als munten in een gokautomaat op de kermis, we staan hier. We worden steeds dichter op elkaar geduwd, maar nooit valt de hele rij in het bakje. Ze had het benauwd. Een reünie was eigenlijk altijd een slecht idee. Ze kon beter naar huis fietsen voordat de onweersbui zou losbarsten, maar ze wilde niet truttig zijn en als eerste weggaan.

Yvon stak een sigaret op. Ze rookte al jaren niet meer, maar als ze een avondje uit was, dan bietste ze wat. Opgeteld nog geen pakje per jaar, had ze tijdens het eten verteld, en Olga had bedacht dat Yvon dan wel heel weinig uit moest gaan.

Tijdens hun studiejaren trof het groepje elkaar overdag op college, elke woensdag aten ze samen in de mensa, van donderdag tot zondag dansten ze in dezelfde discotheken, ze hadden alles van elkaar geweten. Christine zou gynaecoloog worden, in plaats van

overspannen huisarts. Sandra kinderpsychologe en moeder; ze zou wonen in Bussum, in een gezellig huis, en het middelpunt van de buurt en de school zijn. Nu was ze een gescheiden vrouw met een onnavolgbare serie vriendjes. Haar dochter woonde bij haar man. Als je het zo bekeek, waren Mieke en zichzelf nog het best terechtgekomen. Maar daar stond dan weer tegenover dat hun leven tragisch saai was. Ze veegde het zweet van haar voorhoofd en keek de groep rond. Het was alleen het verleden dat ze met deze vrouwen deelde. Over een onderwerp als saai seks wilde blijkbaar niemand praten. Hoe goed wilden ze elkaar eigenlijk nog kennen? Ze wist zeker dat ze niet de enige was, maar blijkbaar sprak je niet over slappe seks. Moest erotiek niet iets onvoorspelbaars hebben? Steeds iets nieuws, misschien wel iets ruigs? Hoe kon je wild van begeerte over de ontbijttafel rollen als je vent daar net, zoals elke ochtend de afgelopen tien jaar, in zijn te korte badjas de broodtrommeltjes had staan vul- len met gepelde mandarijntjes en boterhammen met pindakaas? Het leven bestond louter uit repeterende handelingen, een hele serie herhalingen waarvan we vreemd genoeg willen dat die zo lang mogelijk zou duren.

‘Goed voor je clittelmientje,’ riep Sandra, die altijd het hoogste volume wist te produceren. Ze stak een sigaret op en blies de rook nadrukkelijk omhoog.

‘Je wat?!’ Christine keek haar met open mond aan, ze morste wijn uit haar glas.

Sandra boog naar haar toe. ‘Clittelmientje. Daar had mijn dochter het laatst over toen ze met een vriendinnetje zat te kletsen. *Weet je nog iets leuks voor mijn clittelmientje?* vroeg dat meisje. En daarmee bedoelde ze of er nog leuke jongens op het feestje kwamen waar ze het over hadden.’ Ze keek de groep rond alsof ze een goed bewaard geheim, waarnaar iedereen nieuwsgierig moest zijn, had onthuld. Olga dronk haar glas wijn leeg, misschien moest ze toch maar gaan. Het gesprek was weer terug bij dingen die de dames echt bezighielden: kinderen, gezin, werk. Of hielden ze allemaal de schone schijn op?

Sandra weidde inmiddels uit over het vakantiehuis in Noord-

Frankrijk dat haar nieuwe vriend gekocht had. Olga voelde het zweet op haar gezicht kriebelen, op haar voorhoofd, langs haar neus, op haar bovenlip. Haar hele huid leek te plakken. Sandra daarentegen, die grote gebaren maakte en druk praatte, leek wel recht onder de airconditioning te staan. 'Een oude pastorie. Geweldig! Helemaal verbouwd, we konden er zo in, gemeubileerd en al. En Joost is gek op ruimte, dus het weiland ernaast heeft-ie ook gekocht. Voor een prikkie. Kan hij straks een eigen landingsbaan maken, voor de Piper.' Sandra lachte kort en hard. De anderen lachten mee alsof het inderdaad een goede grap was.

'Het is maar vier uur rijden, meiden,' kraaide Sandra. 'Dus als jullie zin hebben om eens te komen, de schuur is verbouwd tot gastenhuis.'

Olga zuchtte. Een huis in Frankrijk, een nieuwe minnaar. En Mieke, zij klaagde dan wel, maar haar man was een knappe kerel, die ook nog eens een goede baan had. Ze woonde met haar gezin in een prachtig huis aan de Vecht.

Toen ze thuiskwam hoorde ze boven de douche lopen. Waarschijnlijk had Michiel de voetbalpraatprogramma's vanaf zijn hometrainer bekeken. Ze hing haar kletsnatte jas in de garage, droogde haar haren met de keukenhanddoek en keek naar buiten. De zwarte lucht boven het ziekenhuis aan het eind van de straat lichtte kort op. De onweersbui was recht boven de stad losgebarsten, natuurlijk net toen ze naar huis fietste. Terwijl het water haar katoenen regenjas, haar blouse en dunne broek voor zich opeiste, had ze gefantaseerd over een leven waarin je een huis in Frankrijk kon kopen. Morgen, had ze gedacht terwijl de regen in dikke strepen uit de lucht viel, koop ik een staatslot.

In huis was de beklemming van de dag nog voelbaar. Ze liep naar boven, riep 'Ik ben er' naar de mistige figuur in de douchecabine, die antwoordde met 'Wat ben je vroeg!' en dook meteen in bed. Ze gaapte en klemde haar vingers om het boek dat op haar schoot lag. De rode tinten van het dekbed gaven de moderne slaapkamer een

warme uitstraling. Het katoen rook vaag naar lavendel en lag dik en licht om haar heen.

Michiel kwam de kamer binnen terwijl hij zich afdroogde. Hij had die vreselijke blauwe handdoek gepakt, met witte bootjes en roze schelpen, gekocht in Bretagne toen ze baddoeken tekortkwamen. Ze moest dat ding eens weggooien.

‘Morgen ben ik vroeg weg,’ zei Michiel vanonder de bootjes, fanatiek zijn haren drogend. ‘Dan doe jij Anne, hè?’

‘Prima. Vergeet jij dinsdagmiddag niet?’

‘O ja.’ Zijn pezige lijf glom onder de handdoek. ‘Ik zal kijken.’

‘Kijken?’

‘Misschien kan Joep haar halen, dat lukt makkelijk voor de training.’

Olga sloeg demonstratief haar boek open. ‘Ik verzet mijn afspraak in elk geval niet.’ Dat staatslot was het eerste wat ze ging doen morgen. Een boerderijtje in Frankrijk of Italië, je eigen groenten verbouwen, leven in een lager tempo, hoe heerlijk moest dat niet zijn.

Michiel trok de handdoek van zijn schouders, gooide hem in een hoopje over de verwarming en keek haar lachend aan. Hij kwam op zijn buik naast haar liggen. Ze zag de druppels over zijn rug rollen. Waarom droogde hij zich nooit helemaal af? Hij streelde haar buik en ze probeerde zich op het boek te concentreren. Dat deed hij nou altijd als hij gedoucht had voor het slapengaan. Als hij zich fris en schoon voelde. De kamer lichtte flauwtjes op door een verre lichtflits. Ze wachtte op de donder, maar die was nog nauwelijks hoorbaar.

Michiel schoof omhoog en gaf haar een zoen, kuste haar nek en duwde met zijn knie haar benen uit elkaar. Eigenlijk moest ze zeggen dat ze geen zin had. Ze legde haar boek opzij. Maar waarom had ze dan geen zin? Ze streelde zijn vochtige rug. Dit zou ze opwindend moeten vinden. Hele volksstammen sprongen voor glibberige seks samen onder de douche, maar zij werd niet warm of koud van haar eigen man die spekglad boven op haar lag. Ze liet hem gaan. Hij hief zich omhoog om ruimte te maken voor haar handen en werktuiglijk zocht ze haar clitoris op.

‘Wacht, ik draai me om,’ hoorde ze zichzelf na een tijdje zeggen. Ze ging op haar buik liggen en probeerde haar gedachten bij Michiel te houden, die achter haar zachtjes kreunde en bewoog, bleef bewegen, dezelfde beweging, hetzelfde ritme, hetzelfde ritueel, dezelfde routine. Voor haar stond de wekker. Het zwarte venster met de tijd in lichtgevend rood leek ineens een lichtkrant. De cijfers liepen naar links, vielen daar van het scherm af en maakten plaats voor een zin, letter voor letter verscheen een boodschap: *nog maar een minuut of drie*. Ze sloot haar ogen.

Michiel maakte een geluid alsof hij iets zwaars verplaatste en rolde van haar af. Hij zoende haar schouder en trok het dekbed over zich heen. Weer een lichtflits. Ze telde: eenentwintig, tweeëntwintig – bij veertig stopte ze.

Als ze hier niets van zou zeggen, dan zou het zo doorgaan. Zelfs erger worden. Vroeger waren ze verdomme gepassioneerd geweest. Hun leven stelde iets voor. Maar nu... Ze kon net zo goed niet bestaan. Ze was precies haar ouders, haar broers: gewoon opgelost in het niets. Haar vader had krampachtige pogingen gedaan om een man van aanzien te zijn. En terwijl hij beweerde dat zijn werk als huisarts toch niets bijzonders was, had hij tegelijkertijd zijn vrouw en kinderen het gevoel gegeven dat de eisen waaraan zij moesten voldoen onhaalbaar hoog waren. Ze haatte dat huichelachtige.

Naast haar schopte Michiel met zijn voet. Ze bestudeerde zijn gezicht alsof ze hem een tijdlang niet gezien had. Grove lichtbruine krullen, een wat kleine neus met in het puntje twee minuscule kuiltjes, die zijn uitdrukking iets ondeugends gaven, een krachtige mond. Er trok een warme scheut door haar buik toen ze zich een andere zondagavond herinnerde, jaren geleden, na een weekend klimmen in België. Bij thuiskomst hadden ze uitgeput hun tassen in de hoek gesmeten en zich op het bed gestort. Michiel had haar langzaam uitgetrokken en elke millimeter van haar lichaam aangeraakt, haar op haar buik gedraaid en gemasseerd. Geduldig had hij al haar spieren losgewreven, haar schouders gekneet, haar schouderbladen doen ontspannen, haar overal gekust. Toen hij klaar was met haar

rug, nek, armen en benen, had hij de voorkant van haar lichaam net zo voorzichtig en toch stevig gemasseerd. Ze gloeide van top tot teen.

Daarna hadden ze gevreeën, langzaam, bewust. Ze hadden elkaar aangekeken. Hij was hongerig geweest, niet naar seks, niet naar een orgasme, maar naar haar. Hij had zijn vingers over haar huid laten glijden alsof ze het mooiste was wat hij ooit had gezien en had haar langzaam meegenomen, totdat hij er zeker van was dat het niet hoger kon. Ze was klaargekomen met een rilling die elke cel in haar lichaam bewogen had. Die elektrische lading was diep uit haar binnenste geschoten, vanuit haar kruis haar lichaam door, als een vloeistof die zich niets aantrok van zwaartekracht, door haar buik en borsten, vanuit haar nek zinderend over haar ruggengraat, tot diep in haar onderrug terug naar het punt van oorsprong, uitstralend naar haar armen en tot aan haar tenen, en was de wereld in gespat, zo'n heftige tevredenheid achterlatend dat ze geen grens meer voelde met het lichaam van Michiel, met de wereld.

Ze keek naar hem, diep in slaap. Jammer. Ze moest met hem praten, huichelen was geen optie. Maar wat moest ze zeggen? Ze kon niet plompverloren stellen dat dit voor haar niet genoeg was, dat ze meer wilde, meeslepender, ruiger. Het zou hem kwetsen. Hij zag zichzelf nog steeds als een jonge vent met een ongecompliceerd leven en een verliefde vriendin. Survivalweekends en duikvakanties waren in zijn beleving vorig jaar in plaats van vijftien jaar geleden. Maar wat begonnen was als een woeste bergbeek leek onomkeerbaar uitgemond in een traag stromende rivier. Ze had nooit gedacht dat ze deze staat al voor hun veertigste zouden bereiken. Misschien was dit de bestaansreden van parenclubs, partnerruil en van de vele erotische artikelen die tegenwoordig overal te koop waren. Op de een of andere manier kwam ze de laatste tijd steeds informatie over lust tegen. De zomeredities van de damesbladen stonden er vol mee.

Ze gooide de verstikkende deken van zich af, ging rechtop zitten en haalde diep adem. Op het nachtkastje stond een leeg glas.

Ze stond op en liep naar de badkamer om water te halen. Ze keek in de spiegel en stelde zich voor hoe ze eruit zou zien als ze tien jaar ouder was, twintig jaar ouder, dertig. Dan zou het te laat zijn. Bij de gedachte aan nog zoveel jaar hetzelfde leven leek het alsof de benauwde hitte van het onweer haar in alle hevigheid overspoelde. Ze vulde het glas en dronk het in één keer leeg.

Langzaam liep ze terug naar het bed. Vrijdagmiddag op haar werk had die jongen van systeembeheer duidelijk laten merken dat hij geïnteresseerd in haar was. Hij was haar al eerder opgevallen en toen hij haar kamer binnenkwam om de mailinstellingen aan te passen, onderdrukte ze de neiging om zenuwachtig de kamer uit te rennen. Hij had de stoel van haar afwezige collega naar het bureau gerold en was naast haar gaan zitten. Hij rook fris, naar de gel in zijn korte haar en naar een lichte aftershave. Hij had de handen van een pianospeler en zijn vingers vlogen behendig over haar toetsenbord terwijl hij geïnteresseerd naar haar functie vroeg en vertelde wat hij voor haar aan het doen was.

Ze had er geen woord van onthouden. Al helemaal niet nadat hij had verteld dat het zijn laatste werkdag was. Nee, ze ging niet naar de vrijdagmiddagborrel, op vrijdag ging ze altijd naar de voetbaltraining van haar dochter. Jammer inderdaad.

Het kon, zomaar. Absurd, maar effectief. Dit soort kriebels had ze al heel lang niet meer gevoeld. En hoe vaak kwam dat niet voor, vreemdgaan?

Ze verlostte het warme dekbed van zijn hoes, trok alleen het dunne katoen over zich heen en pakte *Misery* van Stephen King weer van het nachtkastje. Ze had de film gezien en was nu aan het boek begonnen. Mijn god, als iemand die half verlamd en gedrogeerd gevangen werd gehouden al kon ontsnappen, dan kon zij toch wel gewoon haar leven een nieuwe draai geven? Haar huwelijk was niet slecht, Michiel zou begrijpen dat ze meer spanning en avontuur wilde. Waar was ze bang voor? Levenslang doorsukkelen was veel enger dan open kaart spelen. Ze zou met Michiel praten – nee, ze zou hem laten voelen dat het ook anders kon. Het was gewoon een kwestie

van het vuur oprakelen. Onder geen beding zou haar leven er een van gemiste kansen worden.

De volgende dag moest ze vroeg op, maar ineens had ze het gevoel dat ze de hele nacht zou kunnen lezen. Ze sloeg haar boek open en precies op dat moment begon het weer te regenen; door het open raam hoorde ze het ruisen van de druppels op de straat beneden.